

[Edvard Sørensen.]

Alliance med det radikale Parti, endskønt man skulde næsten ikke tro det, hvis Partiets Standpunkt er det, som fhv. Minister, det ærede Medlem Hr. Carl Petersen gav Udtryk for paa et Møde den 11. August d. A. i Kolding. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at citere baade her og senere. Efter „Kolding Folkeblad“ udtalte det ærede Medlem Hr. Carl Petersen:

„Det har været antydet, at et Samarbejde med os fra visse andre Partiers Side vilde blive lettere, hvis vi opgav vort nye Socialiseringsprogram. Men det kan vi ikke, og for øvrigt var det klogere, om man i mindre Grad talte om, hvad der skal ske efter Valget. Lad os først tage Valget. Det radikale Parti har jo ikke svært ved at indrette sig paa en ny Politik. Det har jo flere Gange tidligere vist sig at være et Parti paa Kuglelejer, som drejer let. Jeg tror, det er klogere af de Radikale allerede nu at erkende, at de altid har en bedre partimæssig Placering med os end med de borgerlige Partier. Vi tager næppe Stilling før efter Valget — det kunde jo være, de Radikale ikke blev flere, end man ikke behøvede at spørge dem!“

Hvis en saadan Udtalelse dækker Socialdemokratiets Stilling og de vil bevare Socialiseringsprogrammet og forsøge at føre det ud i Livet, tror jeg, det vil blive svært for Socialdemokratiet at samle et Flertal her paa Rigsdagen om denne Politik.

Baggrunden for det Forslag til Beslutning, der er stillet fra Det radikale Venstres Side, er jo det voldsomme Angreb, „Politiken“ rettede paa Statsministerens Person umiddelbart efter Typografstrejksens Ophør — et Angreb, som de radikale Politikere sluttede op bag ved. Man krævede Valg, og kunde det ikke lade sig gøre, maatte Statsministeren gaa. Som Sommeren skred frem, blev Talen om Valg forladt, og nu talte man om en Tillidskrise over for Statsministeren, nu var det, ligesom om alt kunde ordnes, bare Statsministeren blev fjernet. Men saaledes ligger Sagen jo slet ikke. Det, de Radikale ønsker, er, at Venstre giver Statsministeren hans Afsked og giver Afkald paa sin Sydslesvigpolitik. De Forhandlinger, vi har ført, viser tydeligt og klart dette. Om de saa, hvis dette kunde lade sig gøre, vilde gaa ind i et fast Samarbejde paa alle de øvrige politiske Omraader med den Hovedretningslinie at gaa imod Socialdemokratiets og Kommunisternes Socialiseringspolitik, staar mig ikke ganske klart, selv om Partiets Formand, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, gentagende

ogsaa her i Dag har givet Udtryk for, at det kunde vi nok tale os til Rette om.

Ser vi paa det Forhandlingsgrundlag, Venstre og Regeringen gav, og som blev afvist fra radikal Side, saa viser denne Afvisning tydeligt, at de Radikale ikke vil samarbejde med de Partier, de til nu har samarbejdet med. Naar det blev tilbudt fra konservativ Side at løse det Strids-spørgsmaal, der er os imellem, ved en Folkeafstemning med bindende Virkninger for de tre Partier — et Forslag, som Statsministeren tiltraadte, og som jeg lovede at anbefale mit Parti — og dette Forslag blev afvist fra radikal Side, da kan det kun betyde, at enten vil de Radikale ikke længere arbejde med paa en Politik, der er rettet mod Socialiseringsbestræbelserne, eller ogsaa, at de ikke har Tro til, at deres Standpunkt til Sydslesvigpolitikken har tilstrækkelig Tilslutning i Befolkningen, naar Vælgerne kan tage deres Stilling uden at andre, denne Sag uredkommende Spørgsmaal er knyttet dertil. Man tør tilsyneladende ikke frit overlade til Vælgerne at tage Standpunkt til, om Regeringen maa arbejde for, at den Selvbestemmelsesret, der omtales i 19. Oktober-Noten, bliver forankret i Fredstraktaten. Det burde dog være anerkendt af alle de Partier, der staar paa Folkestyrets Grund, at Befolkningens Flertal maa afgøre Landets Politik, men her er et Omraade, hvor de Radikale mener, at det maa Vælgerne, som et Spørgsmaal, der skilles ud fra de øvrige politiske Spørgsmaal, ikke faa Lov til at tage Stilling til. Fra Venstres og konservativ Side lægger vi trykt dette Spørgsmaal ud til Vælgerbefolkningens Afgørelse ved en Folkeafstemning og er klar til at tage Konsekvenserne af en saadan Afstemning; men som nævnt nægtede de Radikale ogsaa at gaa med til denne Løsning af den Konflikt, der er mellem dem og os. Dermed maa det formentlig være fuldkommen klart for enhver, at hvis det radikale Forslag til Rigsdagsbeslutning bliver vedtaget, da er det dem, der tvinger Landet ud i det Valg, som de selv taler højt om bør undgaas. Enhver Vælger vil forstaa, at de Partier, der er enige med os om at arbejde for en Sikring af den Selvbestemmelsesret, der er fastlagt i 19. Oktober-Noten, ikke for Sagens Skyld, for Sydslesvigernes Skyld og af Hensyn til den danske Befolkning kan lade de Radikale bestemme, hvordan vore Folk skal tale om denne Sag, og om de maa virke for Tilslutning i den danske Befolkning til den Politik, vi tror er den rette — og det maa gælde alle, saavel menige Medlemmer som Rege-